

«Πάντα τ' μπρός θά μί διωρήση,
θά σὲ πίρων 'στὸ καντό,
κι' ἐν φορῇ καὶ δὲν φορῇς
τοῦ Μινίστρου τρικαντό¹
Χαμμαρεστάνιν θε μαρφίζεις.

»Ευπνητός, μά και καθ' ίππον,
δινει καὶ μετὰ στολῆς,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν δειπνῶν
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς Βουλῆς
τὴν σκιάν μου θ' ἀντικρύζεις.»

Φύγε... μὴ μοῦ κανήγε νεῦμα,
μὴ μὲ περνής ἀπ' ὅπισσα...
'στης ζωῆς αὐτῆς τὸ ρεῖμα
διατί νὰ σ' ἀπαντήσω ;
διατί νάλθῃς ἴδω ;...
γάσσου μὴ σὲ ξαναίδω.

Μάννα μου, πῶς μὲ κυττάξει...
μ.' εποχασαν 'στάς ἑρωτήσεις,
δὲ Καΐρης μ' ἔρωτάς
κι' δὲ Φιλάρετος ἐπίστης,
ἄλλ' ἀκούει καὶ τὸν Στάνη
νά μιλῇ γιὰ Χαμμαρεστάνι.

»Διάν, σταθῆτε μὲτα στιγμή... μοῦ φεύγει τὸ καπέλο...
ἴτιδυμα περηγορεῖς καὶ σωτηρία νέβων,
κι' οὔτε κανέναν 'Αετὸ τοῦ Χοεντζόλλερν θέλω
καν κόκκινο, καν πράσινο, καν κίτρινο, καν μαύρο.

»Ἐγώ καὶ δίχως ἀετούς ἀπίταξα 'ψῆλα,
πετῶ καὶ μίσα 'στὴν Αἴγαλ καὶ μίς 'στὸ Παρλαμέντο,
κι' ἀν εἰμισθα μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Θεωρῆτη καλλά
μπορῶ νά φθεσαι 'στούρων τὸ τρίτο παρτιμέντο.

Πάψε, Καΐρη, νά 'ρωτάς τὸν κύρ Σουζέ μὲ πίκα
γιὰ ξένιας μαλαγάνταις...
κρίμα 'στης 'Ανδρού τὸ νησί, πῶ βγάζεις πρώτης σύκα
καὶ τόσας παραμάνναις.

Νισάρι πιλά γιὰ τὸ Θεό κι' ἡς Γλωμεις 'στὰ πρῶτα,
μουντίκωστε τὸν Γερμανὸ τὸν παλιόλωποδύτη,
κι' ἀρήστει μ' ἀλεύθερον νὰ στείνω μία νότα
'στὸν συμμαχό μας τὸν Χαμίτ γιὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

»Ω Πάππα Κορδονέραγα καὶ Θεωρῆτη μεγάλε,
γιὰ τὸν Μινίστρο τὸν Σκουζέ συγχωρούστε βγάλε,
κι' ἀν δωρεάν μ' ἀμιστησαν καμπόσοι Κορδονάτοι
εἰπὲ τους, οἱ παρακαλῶ, ν' ἀφήσουτο τὸ γιανάτι,
νά λειψουν τόσα βάσανα κι' ἀτέλειωτα μαρτύρια,
κι' ἀπ' θλούς στήμερ' & δεχθῶθεντα συγχρητήρια.

»Ἐγώ χρονίς σας δύωσα καὶ μὲ τὸ παραπλάνω...
ἀδέλφια συχωρεῖτε με, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω,
εἰς δὲ τὸ μέλλον πρὸς τιμὴν τῶν Χαβέλαρχον κανίτων
κι' δύων τῶν διπλῶν μάτων
ἐκδότης & μὲ λίγωμα Βαρόνων λωποδύτων,
ἄλλα συναλλαγμάτων.

»Ἐρι πάλ' ή Μπουμπουλίνα
μὲ τὰ λοῦσα της ἐκείνα.

Καὶ πιεράζουν τῶν Ναυτικῶν τὸν χερσαίο Νικολό :
'πις μας γιὰ τὴν «Μπουμπουλίνα», πρὶν τὴν ρίξουν 'στη

Καὶ 'στὸ βήμα τῆς Βουλῆς :

«Ἐγει γίνει μιὰς χεράς,

μὲτα ζωνίδημα περά,

κι' ἐπάτο χιλιάδες πάνε σ' ἕνα μέρος της καὶ μόνο,
ἄλλ' ἄς γίνουνε θυσία κι' ἀλλά τόσα γιὰ τὸν Θρόνο.

»Πρέπει νάρχη μεγαλεία.

κι' ἡ δική μας Βασιλεία,

κι' ἐν εἰς χρόνους περασμένους, που κανεὶς δὲν τοὺς έγνω
ποὺ κατέτη τὸ Κορδόνι στυγεράς νησείας φρίκη,
θά 'ζερωνται πῶς είναι ἀσύνειότης δαπάνη
ἐν τὴν έβδελτα καὶ μίσος αὲς φαραδίκο καίμι,
τώρα λέγω πῶς τῆς πρέπει με βασιλέα ἤκουστα
τὴν ἀξιοπρεπεῖα της, δο πέρνει νά βαστάζει.

Καλέ βιβλία... τι λόγοι... ἀνταπήνητσαν πολλοί,
'πις μας κι' ἀλλά, Νικολό.

Νά καιρὸς γιὰ Βασιλίων πολυδάπανα καπρίσα,
νά κατέροι νά βάλῃ τώρα φερτεῖς κι' η Ζαφειρίτος,
νά κατέροι κι' δὲ Βασιλεία πὺ ποζάτη γενή,
νά κατέροι κι' δὲ Βασιλείας μας 'στὰ ταξίδια νά φανη
Χοεντζόλλερ Γουλιέλμος, Αύτοκράτωρ, Καϊσαρ, Τσάρος,
καὶ σὰν τούτους νάρχη κύρος, καὶ σὰν τούτους νάρχη βαρύριο.

Κι' ἀν βλακέντιος κανένας σαστοιμόνος ἀρωτῷ :
«ποδὸς αύτῶς ποὺ ταξιδεύεις μὲ παλάτια κινύτα ;
ν' ἀπαντοῦν εἰ δανεισταί μας κι' ἀλλοι ξένοι φαμφαρίν
«Βασιλεὺς μεγάλου κρέτους, που χρωτῷ καὶ δὲν πληρόη.

»Ομως ἔτυχε ν' ἀκούστη κι' δὲ ζευκέντης Φασουλής
τὰ λεχθέντα ἀπὸ τὸ βήμα τῆς Κορδόνας τῆς Βουλῆς,
καὶ 'στὸ σηκῆτοι του τραβῶντας πότε πότε μὲ φωνὴ²
τραγουδοῦσας σιγανή :

»Ολα τέρπειν' ἀρμενίους δίχως ζερέμο γερὸ
κι' η καύμιν' ή Μπουμπουλίνα μὲ χρυσόφι λαγαρό,
κι' ἀποκένει τὸ Κουσίρο γιὰ τὰ λοῦσα της ζερόστη...
δόχου, μάννα, πῶ μυρίζει δ χρυσός ἀπόπατός της.»

Τὴν αὔριον τὰ 'Εκλεκτά θὲ 'γρουν Μυθιστορήματα,
που κι' ἀλλοτ' ἀπειδόντο εἰκονογραφημάτα,
καὶ ὅλα τελειότατα, σωστὰ καλλιτεχνήματα,
κι' ἔκαναν τέτοια πούλητα, δην διένειν 'ένα.
Ωτε περίγουν σήμερα σελίδες δεκάεκτη,
δὲ ύπαρχης δὲ κι' ὃ τύπος των ποσότητος καλλίονος,
τὸ δὲ κοινὸν ὃς ἀλλοτε προδύμως θὰ συντρέξει...
Γραφεῖν πέντε αἱρέμαστε, εἰς τὴν δύον Φωκιόνος.

»Ἐποῦ 'Αντωνάδου τρέπετο τὸ θαυμαστὸν κουρέτον,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν δύδην, 'στὸ θάλαττον τοῦ Τσέχη,
που λέγεται τὸ καλλίστον ἵκ τῶν κομματοπρίων
καὶ σπουδαίων πότητον δὲν σὲ προσέλλει βήδα.
«Ἐκεὶ ρουτόνιαν τιστεγάκη, τὸ πάνι κορφών κι' εὐώδες,
ἔκει ρουτόνιαν ἀλλαγέστων κι' ἀντικειμέδες,
έκει καὶ κόψιμο μαλλήνια καὶ ξύρισμα φτηνό,
κι' δύο κουρείο σήμερα τὸ λέν Περιστόν.